

Sygn. akt VII U 221/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2020r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Aplikant aplikacji sędziowskiej Dominik Górka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2020 roku w Warszawie

sprawy H. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania H. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 30 października 2015 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przejmuje, że:

a) wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy H. C. wynosi:

- od 1 września 2012r. - 1.510,31 zł (tysiąc pięćset dziesięć złotych trzydzieści jeden groszy),

- od 1 marca 2013r. - 1.570,72 zł (tysiąc pięćset siedemdziesiąt złotych siedemdziesiąt dwa grosze);

- od 1 marca 2014r. - 1.595,85 zł (tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy);

b) renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy należna H. C. za okres od 1 września 2012r. do 18 czerwca 2014r. wynosi 33.655,56 zł (trzydzieści trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy), zaś kwota wraz ze świadczeniem za listopad 2015r., którą Zakład przekaże na rachunek w banku, to 28.320,89 zł (dwadzieścia osiem tysięcy trzysta dwadzieścia złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy);

2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

Sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2015r. H. C. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 30 października 2015r., znak:(...), przyznającej rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wskazała, że zaskarżona decyzja stanowi wykonanie wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 kwietnia 2014r., który został podtrzymany przez Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 30 lipca 2015r. Podkreśliła jednak, że obliczenie wysokości renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy jest niezgodne ze stanem faktycznym. Renta powinna być naliczona w kwocie 28.581,98 zł netto (21 miesięcy x 1.323,74 zł

= 27.788,04 zł, 18 dni = 793,94 zł), nie biorąc pod uwagę waloryzacji. Ponadto w piśmie z dnia 30 października 2015r. wyliczono emeryturę za listopad 2015r. w kwocie 1.606,74 zł netto, co winno dać ogólną kwotę należną do wypłaty w wysokości 30.188,72 zł netto. Ubezpieczona wniosła także o zasądzenie ustawowych odsetek od renty zasądzonej przez Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (odwołanie z dnia 23 listopada 2015r., k. 2 a.s., odwołanie z dnia 27 listopada 2015r., k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 stycznia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wniosł o oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołania H. C. odnośnie wysokości renty i wyrównania renty przyznanej zaskarżoną decyzją oraz o przyjęcie do protokołu żądania odsetek i przekazanie go do rozpoznania organowi rentowemu zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że decyzja z dnia 30 października 2015r., znak: (...), prawidłowo ustala oraz wskazuje wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Odwołująca natomiast nie określa w odwołaniu, co w jej ocenie stanowi błąd organu rentowego.

Odnosząc się do obliczonej kwoty wyrównania renty, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że zgodnie z art. 34 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2000r., Nr 14, poz. 176) oraz ustawą z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135 ze zm.), organ rentowy jako płatnik jest zobowiązany do pobierania zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy od wypłacanych emerytur i rent oraz do obliczania, pobierania i przekazywania składki na ubezpieczenie zdrowotne do Narodowego Funduszu Zdrowia od każdego świadczenia emerytalno-rentowego. W 2015 roku wysokość pobieranych zaliczek na podatek dochodowy stanowiła 18% podstawy opodatkowania i zawsze pomniejszono ją o kwotę 46,33 zł, stanowiącą 1/12 kwoty zmniejszającej podatek, określonej w pierwszym przedziale obowiązującej skali podatkowej. Z kolei składka na ubezpieczenie zdrowotne wynosiła w 2015 roku 9% podstawy oskładkowania, przy czym 7,75% tej podstawy odliczane jest od podatku dochodowego potrącanego z emerytury lub renty, a w pozostałej części ze świadczenia. Ponadto kwoty świadczeń za okresy przypadające w innych latach obliczone są według zasad obowiązujących w roku podatkowym, w którym dokonano wypłaty wyrównania. Organ rentowy w następujący sposób wyliczył więc kwotę świadczeń, przysługującą do wypłaty w miesiącu listopadzie, ustaloną decyzją z dnia 30 października 2015r.: 33.642,18 zł + 1.968,68 zł = 35.610,86 zł brutto. Podstawa opodatkowania zaokrąglona do pełnych złotych wynosi: 35.611 x 18% = 6.410,02 zł - 46,33 zł = 6.363,65 zł (3.604 zł + 2.759,84 zł zaliczka na podatek dochodowy + składka zdrowotna finansowana z podatku). Składka na ubezpieczenie zdrowotne finansowana ze świadczenia: 35.610,86 x 1,25% = 4.454 zł.

- 35.610,86zł - kwota brutto

- 3.604 zł - zaliczka na podatek dochodowy zaokrąglona do pełnego złotego

- 2.759,84 zł - składka na NFZ potrącona z podatku

- 445,14 zł - składka na NFZ finansowana ze świadczenia

- 492,17 zł - potrącenia komornicze

- 28.309,71 zł - netto do wypłaty

Jednocześnie organ rentowy zaznaczył, że kwota zaliczki odprowadzonej do urzędu skarbowego została błędnie podana przez system w kwocie 2.008,78 zł. Poprawna kwota wynosi 3.604,00 zł, błąd ten nie powoduje jednak zmiany w kwocie do wypłaty. Poza tym w związku z uchyleniem zajęcia komorniczego, świadczenie zostało wypłacone w kwocie 28.801,88 zł, tj. bez potrącenia komorniczego w wysokości 492,17 zł.

Odnosnie żądania o odsetki Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że zarówno Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z dnia 15 kwietnia 2014r., sygn. akt VII U

165/13, jak również Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z dnia 30 lipca 2015r., sygn. akt III AUa 1190/14, nie ustalił odpowiedzialności organu rentowego w świetle art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Wobec tego zasadne jest przekazanie roszczenia o odsetki do rozpoznania organowi rentowemu (odpowieź na odwołanie z dnia 22 stycznia 2016r., k. 4 - 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. C., urodzona (...), w okresie od 9 czerwca 1972r. do 23 czerwca 1973r. była zatrudniona w Przedsiębiorstwie Barów (...) w W. z wynagrodzeniem w kwocie 950,00 zł miesięcznie (świadcstwo pracy z dnia 18 czerwca 1973r., umowa z dnia 9 czerwca 1972r., pismo z dnia 24 sierpnia 1972r. oraz opinia z dnia 18 czerwca 1973r. – akta kapitałowe oraz k. 111 tom II akt rentowych). W tym okresie w dniu (...) urodziła syna G. C. (kserokopia dowodu osobistego, k. 153 a.s.). Od 25 czerwca 1973r. podjęła pracę w (...) Spółdzielni (...) w pełnym wymiarze czasu pracy, gdzie była zatrudniona do 3 marca 1992r. W okresie tego zatrudnienia w dniu (...) urodziła syna R. C. (kserokopia dowodu osobistego, k. 153 a.s.), natomiast od 13 sierpnia 1990r. do 31 grudnia 1991r. korzystała z urlopu bezpłatnego (świadcstwo pracy z dnia 3 marca 1992r. – akta kapitałowe oraz k. 87 tom II akt rentowych). W roku 1974 wypłacone ubezpieczonej wynagrodzenia wyniosły: w styczniu – 1.627,00 zł, w lutym – 1.795,00 zł, w marcu – 1.913,00 zł, w kwietniu – 1.576,00 zł, w maju – 1.496,00 zł, w czerwcu – 1.313,00 zł i 19,00 zł, w lipcu – 1.377,00 zł, w sierpniu – 1.248,00 zł, 661,00 zł i 307,00 zł, we wrześniu – 1.627,00 zł, w październiku – 2.858,00 zł, w listopadzie – 2.910,00 zł i w grudniu – 2.437,00 zł, tj. łącznie 23.164,00 zł (karta wynagrodzeń za 1974r. – akta kapitałowe). Z kolei w roku 1975 H. C., pracując w (...) Spółdzielni (...), pobrała wynagrodzenia w następujących kwotach: w styczniu – 2.928,00 zł, w lutym – 2.769,00 zł, w marcu – 2.767,00 zł, w kwietniu – 1.796,00 zł, w maju – 2.294,00 zł, w czerwcu – 2.708,00 zł, w lipcu – 2.376,00 zł, w sierpniu – 2.453,00 zł, we wrześniu – 1.898,00 zł i w październiku – 2.447,00 zł, tj. łącznie 24.436,00 zł (karta wynagrodzeń za 1975r. – akta kapitałowe). W kolejnych latach łączna kwota wynagrodzenia – przychodu – świadczeń pieniężnych – uposażenia, jakie ubezpieczona uzyskała w (...) Spółdzielni (...) wyniosła:

- 39.664 zł w 1977r.,
- 54.893 zł w 1978r.,
- 67.349 zł w 1979r.,
- 83.442 zł w 1980r.,
- 97.784 zł w 1981r.,
- 121.716 zł w 1982r.,
- 149.939 zł w 1983r.,
- 185.687 zł w 1984r.,
- 201.505 zł w 1985r.,
- 258.938 zł w 1986r.,
- 289.034 w 1987r.,
- 505.698 zł w 1988r.,
- 1.715.715 zł w 1989r.,
- 11.065.727 zł w 1990r., w tym wynagrodzenie zastępcze w kwocie 7.980.400 zł,

- 20.870.140 zł w 1991r.,

- 3.538.100 zł w 1992r.

(zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 29 stycznia 2002r., zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 12 kwietnia 2005r. – akta kapitałowe oraz k. 91 – 93 tom II akt rentowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 8 października 2009r., k. 51 – 53 tom III akt rentowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 16 listopada 2009r., k. 69 tom III akt rentowych).

W okresie od 13 sierpnia 1990r. do 14 października 1991r. H. C. była zatrudniona przez Przedsiębiorstwo (...) w W. na budowie eksportowej w Libii. Łączna kwota jej dochodu w tym czasie wyniosła: w 1990r. – 4.498.961 zł i w 1991r. – 13.074.115 zł (zaświadczenie z dnia 20 stycznia 2002r., zaświadczenie o pracy na budowie eksportowej z dnia 12 października 1991r. i zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 20 stycznia 2002r. – akta kapitałowe oraz k. 75 – 77 tom II akt rentowych).

Od 4 marca 1992r. do 31 sierpnia 1992r. oraz od 1 kwietnia 1993r. do 31 sierpnia 1993r. ubezpieczona prowadziła działalność gospodarczą. Podstawa wymiaru składek ubezpieczonej z ww. tytułu wyniosła: w 1992r. – 8.362.800 zł i w 1993r. – 10.798.000 zł (zaświadczenie ZUS (...) Oddział w W. z dnia 24 listopada 2009r. – k. 95 – 97 tom III akt rentowych). Od 16 listopada 1992r. ubezpieczona była natomiast zatrudniona w Akademii Obrony Narodowej w pełnym wymiarze czasu pracy jako kucharz. Zatrudnienie ustało z dniem 28 lutego 1993r. Wynagrodzenia wypłacone H. C. w tym czasie wyniosły: za 1992r. – 3.977.265 zł i za 1993r. – 5.215.000 zł (świadcstwo pracy z dnia 28 lutego 1993r. i zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 25 lutego 2005r. - akta kapitałowe oraz k. 85 i 95 tom II akt rentowych).

H. C. od 13 października 1993r. do 7 listopada 1993r. była zarejestrowana w Urzędzie Pracy (...) W.. W okresie od 14 października 1993r. do 7 listopada 1993r. pobrała zasiłek w łącznej kwocie 1.144.000 zł (zaświadczenie z dnia 17 września 2003r. – akta kapitałowe oraz k. 71 tom II akt rentowych). Następnie od 8 listopada 1993r. podjęła pracę w Elektrociepłowniach (...) S.A. Zespół Elektrociepłowni (...), gdzie pracowała jako kucharz, w pełnym wymiarze czasu pracy do dnia 30 kwietnia 1996r. W okresach od 12 czerwca 1995r. do 23 lipca 1995r. oraz od 24 kwietnia 1996r. do 30 kwietnia 1996r. korzystała ze zwolnień lekarskich (świadcstwo pracy z dnia 30 kwietnia 1996r. - akta kapitałowe oraz k. 69 tom II akt rentowych). Wynagrodzenie oraz świadczenia pieniężne, jakie jej w okresie tego zatrudnienia wypłacono, wyniosły: w 1993r. – 9.322.600 zł, w 1994r. – 82.456.100 zł, w 1995r. – 10.386,87 zł i w 1996r. – 3.890,40 zł (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu i karta zasiłkowa – akta kapitałowe oraz k. 9 tom II akt rentowych).

Od 1 maja 1996r. do 31 sierpnia 2001r. H. C. pracowała w (...) Sp. z o. o. w W., jako kucharz, w pełnym wymiarze czasu pracy. W początkowym okresie jej wynagrodzenie zgodnie z umową o pracę wynosiło 650,00 zł. Umowa o pracę zawierała również zapis o prawie do premii i dodatków na zasadach i warunkach określonych w przepisach o wynagrodzeniu i układzie zbiorowym pracy w kwocie 100 zł (umowa o pracę z 1 maja 1996r. – akta kapitałowe oraz k. 109 tom II akt rentowych). Następnie od 1 września 2001r. do 31 marca 2002r. na rzecz ww. spółki ubezpieczona wykonywała pracę w oparciu o umowę zlecenia, a od uzyskanych wynagrodzeń zostały odprowadzone składki na ubezpieczenia społeczne. W okresach od 17 kwietnia 2001r. do 18 maja 2001r. oraz od 8 lipca 2001r. do 13 lipca 2001r. pobrała wynagrodzenie za czas choroby, zaś od 18 stycznia 2002r. do 31 marca 2002r. wypłacano jej zasiłek chorobowy. Kwoty wynagrodzeń wypłacone ubezpieczonej przez ww. pracodawcę wyniosły: w 1997r. – 13.075,05 zł, w 1998r. – 14.505,60 zł, w 1999r. – 17.424,00 zł, w 2000r. – 17.724,00 zł, w 2001r. – 22.915,25 zł i w 2002r. – 929,03 zł (świadcstwo pracy z dnia 31 sierpnia 2001r., świadcstwo pracy z 31 marca 2002r. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu - akta kapitałowe, a także k. 7 – 9, 81 – 83 i 97 tom II akt rentowych).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił H. C. zasiłki chorobowe w okresach: od 1 kwietnia 2002r. do 17 kwietnia 2002r., od 18 kwietnia 2002r. do 25 kwietnia 2002r., od 26 kwietnia 2002r. do 5 maja 2002r. i od 6 maja 2002r. do 31 maja 2002r. (pismo ZUS (...) Oddział w W. z dnia 23 lutego 2005r. wraz z kartą zasiłkową – akta kapitałowe oraz k. 78 – 79 tom II akt rentowych).

Od dnia 3 czerwca 2002r. ubezpieczona rozpoczęła pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Sp. z o.o. we W., gdzie pracowała do 17 września 2006r. Na ten okres zatrudnienia przypadały okresy nieskładkowe: od 16 maja 2003r. do 30 maja 2003r., 31 maja 2003r., od 1 czerwca 2003r. do 17 czerwca 2003r., od 17 grudnia 2004r. do 24 grudnia 2004r., od 5 stycznia 2005r. do 31 stycznia 2005r., od 11 lipca 2005r. do 16 lipca 2005r., od 17 lipca 2005r. do 18 lipca 2005r., od 19 lipca 2005r. do 23 lipca 2005r., od 10 lutego 2006r. do 19 lutego 2006r., od 20 lutego 2006r. do 25 lutego 2006r., od 26 lutego 2006r. do 28 lutego 2006r., od 1 marca 2006r. do 31 marca 2006r., od 1 kwietnia 2006r. do 30 kwietnia 2006r., od 1 maja 2006r. do 26 maja 2006r., od 4 września 2006r. do 8 września 2006r. i od 11 września 2006r. do 15 września 2006r. (świadcstwo pracy z dnia 20 września 2006r., k. 11 tom II akt rentowych). Ubezpieczona w ww. okresie zatrudnienia otrzymała łączną kwotę wynagrodzeń i świadczeń pieniężnych wynoszącą: w 2002r. – 11.704,76 zł, w 2003r. – 23.463,49 zł, w 2004r. – 23.194,95 zł, w 2005r. – 23.548,94 zł i w 2006r. – 16.052,62 zł (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 9 października 2009r. z załącznikiem, k. 47 - 49 tom III akt rentowych).

W okresie od 1 października 2006r. do 13 września 2009r. H. C. pracowała w (...) Sp. z o. o. w W.. Wynagrodzenie za czas choroby wypłacono jej za okresy: od 22 marca 2008r. do 31 marca 2008r., od 1 kwietnia 2008r. do 11 kwietnia 2008r., od 9 maja 2008r. do 18 maja 2008r., od 19 maja 2008r. do 20 maja 2008r. Natomiast w okresach: od 21 maja 2008r. do 31 maja 2008r., 1 czerwca 2008r., od 2 czerwca 2008r. do 18 czerwca 2008r., od 19 czerwca 2008r. do 30 czerwca 2008r., od 1 lipca 2008r. do 11 lipca 2008r., od 18 grudnia 2008r. do 20 grudnia 2008r., od 21 grudnia 2008r. do 31 grudnia 2008r., od 1 stycznia 2009r. do 16 stycznia 2009r. i od 17 stycznia 2009r. do 31 stycznia 2009r., ubezpieczona otrzymywała zasiłek chorobowy. Wynagrodzenie wypłacone jej przez (...) Sp. z o.o. wyniosło: w roku 2006 – 6.240,00 zł, w roku 2007 – 28.379,80 zł i w roku 2008 – 25.958,75 zł (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 15 stycznia 2009r. z załącznikiem – k. 13 – 15 tom II akt rentowych, zaświadczenie z dnia 15 lipca 2009r.- akta organu rentowego, karta zasiłkowa, k. 13 i 14 tom III akt rentowych).

W związku z wypadkiem przy pracy ubezpieczona przebywała na zwolnieniu lekarskim od dnia 16 marca 2009r. Od ww. daty do 13 września 2009r. wypłacano jej zasiłek chorobowy (karta zasiłkowa, k. 13 i 14 tom III akt rentowych, pismo (...) sp. z o.o. z 15 lipca 2009r., k. 11 tom III akt rentowych). W dniu 10 marca 2009r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 1 – 3 tom III akt rentowych). Decyzją z dnia 16 września 2009r., znak: I (...), przyznano jej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 14 września 2009r., tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, do 30 czerwca 2010r. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 94,45%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 94,45% przez 2.578,26 zł, tj. kwotę bazową, wyniosła 2.435,17 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił 34 lata i 4 miesiące okresów składkowych (412 miesięcy) oraz 2 lata i 3 miesiące okresów nieskładkowych (27 miesięcy). Świadczenie obliczono w następujący sposób:

$$24\% \times 2.578,26 \text{ zł} = 618,78 \text{ zł}$$

$$(412 \times 1,3\%): 12 \times 2.435,17 \text{ zł} = 1.086,82 \text{ zł}$$

$$(27 \times 0,7\%) : 12 \times 2.435,17 \text{ zł} = 38,48 \text{ zł}$$

$$\text{Razem} = 1.744,08 \text{ zł}$$

Renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosząca 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, przyznana H. C., wyniosła 1.308,06 zł (75% x 1.744,08 zł) (decyzja ZUS z dnia 16 września 2009r., k. 37 – 39 tom III akt rentowych).

W dniu 30 listopada 2009r. organ rentowy wydał decyzję znak: I (...), w której przeliczył rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przyznaną ubezpieczonej od dnia 14 września 2009r. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z

całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 96,89%. Podstawa wymiaru obliczona poprzez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 96,89% przez 2.578,26 zł, tj. kwotę bazową, wyniosła 2.498,08 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił 34 lata i 4 miesiące okresów składkowych (412 miesięcy) oraz 2 lata i 3 miesiące okresów nieskładkowych (27 miesięcy). Przeliczone świadczenie wyniosło 1.329,86 zł (decyzja ZUS z dnia 30 listopada 2009r., k. 85 – 86 tom III akt rentowych).

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2010r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ponownie ustalił dla H. C. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od 1 lipca 2010r. Świadczenie zostało przyznane do dnia 31 stycznia 2011r. (decyzja z dnia 10 sierpnia 2010r., k. 113 – 114 tom III akt rentowych). H. C. w dniu 5 stycznia 2011r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z dnia 5 stycznia 2011r., k. 121 tom III akt rentowych). W decyzji z dnia 8 marca 2011r. organ rentowy przyznał jej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 29 lutego 2012r. (decyzja z dnia 8 marca 2011r., k. 151 – 152 tom II akt rentowych). Ubezpieczona w dniu 17 lutego 2012r. ponownie wystąpiła z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z dnia 17 lutego 2012r., k. 160 tom II akt rentowych). Świadczenie na dalszy okres, tj. od 1 marca 2012r. do 31 sierpnia 2012r., zostało przyznane decyzją z dnia 10 kwietnia 2012r. (decyzja z 10 kwietnia 2012r., k. 165 tom II akt rentowych).

Od 1 marca 2011r. do 31 grudnia 2011r. H. C. była zatrudniona w P. (...) Sp. z o.o. w W. na podstawie umowy zlecenia. Jej przychód wyniósł: w kwietniu, maju, czerwcu, lipcu i październiku – po 1.386,00 zł, w sierpniu – 1.386,00 zł + 224,00 zł, we wrześniu – 1.386,00 zł + 304,00 zł, w listopadzie – 1.271,52 zł i w grudniu – 1.285,83 zł (zaświadczenie z dnia 25 lutego 2012r., k. 168 – 169 tom II akt rentowych, zaświadczenie z dnia 27 lutego 2012r., k. 170 tom II akt rentowych). Ponadto w okresie od 1 sierpnia 2011r. do 31 grudnia 2011r. ubezpieczona świadczyła pracę na rzecz ww. spółki na podstawie umowy o pracę, w wymiarze pełnego etatu (świadczenie pracy z dnia 2 stycznia 2012r., k. 13 akt emerytalnych). Jej zatrudnienie w tej spółce w ramach stosunku pracy trwało także od 2 kwietnia 2012r. do 30 września 2012r. Podstawa wymiaru składek wyniosła: w 2011r. – 11.781,00 zł, a w 2012r. – 4.586,00 zł. Ubezpieczona w okresie od 24 października 2011r. do 31 października 2011r., od 1 listopada 2011r. do 6 listopada 2011r. oraz od 5 czerwca 2012r. do 18 czerwca 2012r. pobrała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, finansowane ze środków pracodawcy, wynoszące odpowiednio 255,12 zł, 191,34 zł i 483,28 zł. Ponadto w okresach: 7 listopada 2011r., 19 czerwca 2012r., od 20 czerwca 2012r. do 30 czerwca 2012r., od 1 lipca 2012r. do 4 lipca 2012r., od 5 lipca 2012r. do 9 lipca 2012r., od 10 lipca 2012r. do 31 lipca 2012r., od 1 sierpnia 2012r. do 31 sierpnia 2012r., od 1 września 2012r. do 7 września 2012r., a także od 8 września 2012r. do 30 września 2012r., H. C. otrzymała zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego. W 2011r. z tytułu wynagrodzenia za czas choroby i zasiłku chorobowego otrzymała łącznie 478,35 zł, zaś w 2012r. – 5.574,46 zł (poświadczenie dla celów emerytalno – rentowych z dnia 30 maja 2014r., k. 27 – 30 akt emerytalnych).

W dniu 6 marca 2012r. ubezpieczona złożyła w ZUS nowe dokumenty, dotyczące jej zatrudnienia w P. (...) Sp. z o.o. w W., domagając się doliczenia stażu oraz uwzględnienia przychodów (protokół z 6 marca 2012r., k. 167 tom II akt rentowych). Decyzją z dnia 22 maja 2012r., znak: I (...), dokonano przeliczenia świadczenia, ustalając na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru oraz okresy składkowe. Podstawa wymiaru została obliczona następująco: $96,89\% \times 2.578,26 = 2.498,08$ zł. Poza tym do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił 35 lat i 2 miesiące okresów składkowych (422 miesięcy) oraz 2 lata i 3 miesiące okresów nieskładkowych (27 miesięcy). Wysokość renty po waloryzacji w latach 2010-2012 wyniosła 2.012,94 zł, ale renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosząca 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności, stanowiła kwotę 1.509,71 zł ($75\% \times 2.012,94 = 1.509,71$ zł) (decyzja ZUS z dnia 22 maja 2012r., k. 173 tom II akt organu rentowego).

W dniu 5 września 2012r. H. C. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z 24 sierpnia 2012r., k. 175 tom II akt rentowych). W decyzji z dnia 26 października 2012r., a potem z dnia 31 grudnia 2012r. odmówiono ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Lekarz Orzecznik ZUS, a potem także Komisja Lekarska ZUS stwierdzili, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (decyzja odmowna z dnia 26 października 2012r., k. 178 – 179 tom II akt rentowych, decyzja odmowna z dnia 31 grudnia 2012wr., k. 190

– 191 tom II akt rentowych). Ubezpieczona nie godząc się z odmową przyznania jej renty, złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga (okoliczność bezsporna).

Z dniem 1 października 2012r. H. C. w trybie art. 23¹ została przyjęta z P. (...) Sp. z o.o. do (...) Sp. z o.o. Jej zatrudnienie trwało do 31 sierpnia 2014r. W okresie od 3 stycznia 2013r. do 13 marca 2014r. ubezpieczona otrzymała wynagrodzenie chorobowe. Kwota wynagrodzenia oraz świadczenia za czas niezdolności do pracy wyniosła w 2013r. łącznie 19.092,09 zł (świadcstwo pracy z dnia 7 lipca 2014r., k. 51 akt emerytalnych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 22 maja 2014r., k. 53 – 54 akt emerytalnych).

Dodatkowo w okresie od 1 lipca 2011r. do 30 czerwca 2015r. ubezpieczona była zleceniobiorcą w (...) sp. z o.o. w W.. Od wypłacanych jej wynagrodzeń były odprowadzane składki na ubezpieczenie zdrowotne (zaświadczenie z dnia 16 lipca 2015r. – akta kapitałowe).

W dniu 21 maja 2014r. H. C. złożyła wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę, k. 1–8 akt emerytalnych). Decyzją z dnia 5 września 2014r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonej emeryturę w kwocie zaliczkowej poczynszy od 19 czerwca 2014r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego (decyzja z 5 września 2014r., k. 63 – 66 akt emerytalnych).

W dniu 20 października 2014r. do organu rentowego wpłynęło wezwanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy M. do dokonywania potrąceń z renty lub emerytury (wezwanie do dokonywania potrąceń z renty lub emerytury, k. 73 akt emerytalnych). Organ rentowy pismem z dnia 3 listopada 2014r. zawiadomił Komornika Sądowego, że wysokość świadczenia ubezpieczonej od 20 listopada 2014r. wynosi 1.932,68 zł i potrącanie zostanie wprowadzone poczynszy od należności za listopad 2014r. i będzie dokonywane zgodnie z art. 139, 140 i 141 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (pismo ZUS (...) Oddział w W. z dnia 3 listopada 2014r., k. 75 akt emerytalnych).

Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu odwołania H. C. od decyzji z dnia 31 grudnia 2012r. odmawiającej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, w wyroku z dnia 15 kwietnia 2014r. przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2012r. do dnia 30 listopada 2014r. Wyrokiem z dnia 30 września 2015r. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację organu rentowego (okoliczności bezsporne).

W dniu 30 października 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., wykonując wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 kwietnia 2014r., wydał decyzję znak: (...), w której przyznał H. C. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 września 2012r., tj. od daty określonej w wyroku, do dnia 30 listopada 2014r. Obliczając wysokość świadczenia organ rentowy wskazał, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy ustalona decyzją z dnia 22 maja 2012r. wynosiła od 1 września 2012r. 1.509,71 zł. Renta po waloryzacji przysługuje zatem ubezpieczonej: od 1 marca 2013r. w kwocie 1.570,10 zł, a od 1 marca 2014r. w wysokości 1.595,22 zł.

W ww. decyzji organ rentowy dokonał ponadto obliczenia kwoty wyrównującej świadczenie za okres od 1 września 2012r. do 18 czerwca 2014r. Należność za ten okres wyniosła 33.642,18 zł wraz ze świadczeniem za listopad 2015r. w wysokości 1.968,68 zł, przy czym po potrąceniu kwoty 492,17 zł z powodu należności egzekwowanych na mocy tytułu wykonawczego, po odliczeniu zaliczki na podatek odprowadzanej do urzędu skarbowego w kwocie 2.008,78 zł, liczonej od podstawy opodatkowania 35.611,00 zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 3.204,98 zł, w tym odliczanej od podatku 2.759,84 zł i z kwoty świadczenia 445,14 zł, Zakład wskazał, że przekaże na rachunek w banku kwotę 28.309,71 zł (decyzja ZUS z dnia 30 października 2015r., k. 77 – 80 tom II akt rentowych).

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2016r. organ rentowy postanowił sprostować oczywistą omyłkę pisarską w decyzji z 30 października 2015r., która została popełniona w punkcie III decyzji, gdzie wskazano omyłkowo - po odliczeniu zaliczki na podatek odprowadzanej do urzędu skarbowego w kwocie 2.008,78 zł, a powinno być - po odliczeniu zaliczki

na podatek odprowadzanej do urzędu skarbowego w kwocie 3.604,00 zł (postanowienie z dnia 5 stycznia 2006r., nienumerowana karta tom II akt rentowych).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 1 sierpnia 2016r., znak: (...), na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił H. C. prawa do wypłaty odsetek od renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ustalonej wyrokiem Sądu z dnia 15 kwietnia 2014r. W uzasadnieniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyjaśnił, że Sąd w ww. wyroku nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczeń lub w ustaleniu jego wysokości (decyzja ZUS z dnia 1 sierpnia 2016r., nienumerowana karta tom II akt rentowych).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów, które w szczegółowy sposób obrazują przebieg zatrudnienia H. C., okresy nieskładkowe, a także wysokość uzyskiwanych wynagrodzeń i innych świadczeń. Ani ubezpieczona, która większość dokumentów sama złożyła do organu rentowego, ani organ rentowy, który na ich podstawie – albo w wersji pierwotnej, albo po korekcie – wydawał kolejne decyzje, nie kwestionowali autentyczności czy treści dokumentów, na których Sąd się oparł. Stanowiły więc one wiarygodne źródło informacji o istotnych w sprawie okolicznościach faktycznych, przy czym bardziej wnikliwie zostaną omówione w dalszej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 października 2015r., znak:(...) podlegało uwzględnieniu w części.

Ubezpieczona zakwestionowała sposób obliczenia renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która została jej przyznana wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga na okres od 1 września 2012r. do 30 listopada 2014r. Przed przystąpieniem do szczegółowej analizy stanowiska ubezpieczonej oraz poprawności obliczeń, których dokonał organ rentowy, przypomnieć należy, że art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2020r., poz. 53), zwanej dalej ustawą emerytalną, w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji odmawiającej ubezpieczonej świadczenia rentowego, jak również w dacie wydania decyzji z 30 października 2015r., stanowił, że renta dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych;
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych;
- 4) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresu brakującego do pełnych 25 lat okresów składkowych oraz nieskładkowych, przypadających od dnia zgłoszenia wniosku o rentę do dnia, w którym rencista osiągnąłby wiek, o którym mowa w art. 24 ust. 1a ustawa.

Z kolei w myśl ust. 1a ww. przepisu, przy obliczaniu wysokości renty przepisy art. 53 ust. 3-5 stosuje się odpowiednio. Art. 62 ust. 2 przewiduje zaś, że renta dla osoby częściowo niezdolnej do pracy wynosi 75% renty dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy.

Jeśli chodzi zaś o podstawę wymiaru renty, to w tym względzie należy sięgnąć do regulacji zamieszczonej w art. 15 ustawy emerytalnej. Ust. 1 tego przepisu przewiduje, że podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Zgodnie z ust. 2a ww. przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do

ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Ust. 3 i 3a stanowią z kolei, że do podstawy wymiaru emerytury lub renty, o której mowa w ust. 1 i 2, dolicza się kwoty przysługujących ubezpieczonemu w danym roku kalendarzowym wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz kwoty zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku wyrównawczego, świadczenia wyrównawczego lub dodatku wyrównawczego, a także wartość rekompensaty pieniężnej ustaloną zgodnie z pkt 3 załącznika do ustawy z dnia 6 marca 1997r. o zrekompensowaniu okresowego niepodwyższania płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent. Do podstawy wymiaru wlicza się również kwoty zasiłków dla bezrobotnych, zasiłków szkoleniowych lub stypendiów wypłaconych z Funduszu Pracy za okres udokumentowanej niezdolności do pracy, z zastrzeżeniem ust. 3a, który wskazuje, że przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury lub renty uwzględnia się kwoty wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy, oraz kwoty zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, przysługujących ubezpieczonemu w roku kalendarzowym przypadającym po 2004 r., z tym że łączna kwota podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz wynagrodzeń i zasiłków nie może przekroczyć maksymalnej kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Ust. 4 art. 15 wskazuje sposób ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty, określając, że:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19 ustawy.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250% (art. 15 ust. 5). Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6).

W rozpatrywanej sprawie organ rentowy, wykonując wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga z 15 kwietnia 2014r. i przyznając ubezpieczonej prawo do renty, które stanowiło kontynuację świadczenia rentowego, które ubezpieczona pobierała wcześniej, w myśl art. 21 ust. 2 pkt 2 ustawy emerytalnej przyjął do jego obliczenia podstawę wymiaru renty, którą wcześniej ustalono w decyzji z dnia 22 maja 2012r., uwzględniając wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty. Zastosowanie ww. przepisu nie budziło wątpliwości z uwagi na jego jasne brzmienie, nie pozbawiało jednak ubezpieczonej możliwości kwestionowania sposobu obliczenia renty, a Sądowi nie odbierało prawa do weryfikacji stanowiska Zakładu.

Sąd mając na uwadze powołane przepisy oraz stanowisko organu rentowego i zarzuty H. C., dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu rachunkowości P. B. i E. Z.. Obaj wskazani biegli sądowi w taki sam sposób obliczyli długość okresów składkowych i nieskładkowych ubezpieczonej, które należało przyjąć do obliczenia renty. Wskazali, że okresy składkowe wynoszą 424 miesiące, zaś okresy nieskładkowe – 24 miesiące, przy czym biegła E. Z. popełniając omyłkę pisarką, podała w opinii głównej, a potem w opinii uzupełniającej, w różnych miejscach, że liczba okresów składkowych to 224 miesiące bądź 24 miesiące. Podsumowanie, jakie zamieściła w opinii z dnia 10 października 2018r., sumujące okresy składkowe ubezpieczonej, które przyjęła do obliczenia, wskazuje jednak na 424 miesiące, a więc tyle ile ustalił również biegły sądowy P. B. (opinia biegłego sądowego P. B. z września 2017r., k. 88 – 121 a.s., opinia uzupełniająca biegłego sądowego P. B. z maja 2018r., k. 161 – 179 a.s., opinia biegłej sądowej E. Z. z dnia 10 października 2018r., k. 218 – 233 a.s., opinia uzupełniająca biegłej sądowej E. Z. z dnia 9 listopada 2019r.,

k. 320 – 324 a.s.). Sąd podzielił obliczenia biegłego P. B. w ww. zakresie oraz zbieżne z nimi – choć kilkakrotnie zawierające omyłkę pisarską – obliczenia biegłej E. Z.. Zdaniem Sądu, obaj biegli, uwzględniając świadectwa pracy i zaświadczenia, przedstawione przez H. C., przyjęli w swoich wyliczeniach wszystkie okresy składkowe i nieskładkowe. Różnią się one nieznacznie od wyliczeń organu rentowego, który ustalił liczbę okresów składkowych na 422 miesiące, zaś okresów nieskładkowych na 27 miesięcy. Różnica (okresy składkowe: biegli – 424, zaś ZUS – 422 miesiące; okresy nieskładkowe: biegli – 24 miesiące, ZUS – 27 miesięcy) wynika z tego, że organ rentowy ustalił, iż w okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. ubezpieczona była niezdolna do pracy od 11 czerwca 2006r. do 15 września 2006r., a więc przez 3 miesiące i 5 dni. Natomiast biegli sądowi ustalili, że H. C. była niezdolna do pracy w okresach od 4 września do 8 września 2006r. oraz od 11 września do 15 września 2006r., a więc łącznie tylko przez 10 dni.

Stanowisko biegłych w ww. kwestii jest oczywiście słuszne, co ostatecznie potwierdził również organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 23 października 2017r. i w dołączonym do niego stanowisku komórki merytorycznej z dnia 10 października 2017r. (k. 135 – 136 a.s.). Zakład, dokonując wyliczenia stażu pracy ubezpieczonej, błędnie ustalił okres niezdolności do pracy, o którym była mowa. W świadectwie pracy z dnia 20 września 2006r., wystawionym przez (...) Sp. z o.o., zostały wyszczególnione okresy nieskładkowe H. C. przypadające na okres zatrudnienia u ww. pracodawcy i wśród nich nie ma takiego, jaki przyjął ZUS, a więc od 11 czerwca 2006r. do 15 września 2006r. Wskazano natomiast okresy nieskładkowe od 4 września do 8 września 2006r. oraz od 11 września 2006r. do 15 września 2006r., a więc tak, jak przyjęli biegli sądowi.

Zgodnie z tym, co już zostało wskazane, organ rentowy nie zakwestionował stanowiska biegłych dotyczącego nieprawidłowości w obliczeniu okresów składkowych i nieskładkowych, wynikających z błędnie przyjętego okresu niezdolności do pracy ubezpieczonej w okresie jej zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. Zgłosił jednak inne zastrzeżenia i wskazał w piśmie procesowym z dnia 23 października 2017r. i w dołączonym do niego stanowisku komórki merytorycznej z dnia 10 października 2017r. (k. 135 – 136 a.s.), że po korekcie, prawidłowo obliczony staż H. C. powinien wynieść: okresy składkowe - 423 miesiące, okresy nieskładkowe – 24 miesiące. Różnica w ustaleniach biegłych i organu rentowego w ww. zakresie dotyczyła więc jedynie okresów składkowych (1 miesiąc), bo okresy nieskładkowe wedle Zakładu powinny być przyjęte w ilości 24 miesięcy, tak jak wskazywali obaj biegli. Powodem tej różnicy jest to, że w dniu 4 listopada 2014r. i w dniu 22 lipca 2015r. H. C. przedstawiła karty wynagrodzeń za lata 1974 – 1975 i w karcie za 1975r. w okresie listopad – grudzień nie wskazano wynagrodzenia. Na tej podstawie organ rentowy przyjął, że ww. dwóch miesięcy, za które ubezpieczonej nie wypłacono należności, nie można uwzględnić do stażu pracy. Innego zdania byli obaj biegli sądowi, których stanowisko Sąd podzielił. W ocenie Sądu istotne w przedmiotowej sprawie są dwa dokumenty, które należy uwzględnić łącznie, a mianowicie przedstawiona przez ubezpieczoną kopia dowodu osobistego, z którego wynika, że w dniu (...) urodziła syna oraz świadectwo pracy wystawione przez (...) Spółdzielnię (...). Dodatkowo nie można pomijać również zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Wynika z nich, podobnie jak ze świadectwa pracy, że H. C. – poza urlopem bezpłatnym w związku z pracą na budowie eksportowej – nie miała innych przerw w zatrudnieniu, w szczególności w roku 1975. Ten rok, w tym sporne miesiące listopad – grudzień, zostały wskazane przez pracodawcę jako okresy zatrudnienia. To, że tak było, potwierdza dodatkowo wspomniana kserokopia dowodu osobistego, z której wynika fakt urodzenia dziecka w dniu 11 listopada 1975r. i wiążące się z tym korzystanie z urlopu macierzyńskiego, które tłumaczy brak wynagrodzeń w karcie wynagrodzeń za 1975r. w rubrykach dotyczących listopada i grudnia.

Wobec powyższego Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego, że okresu listopad – grudzień 1975r. nie można uwzględnić jako okresu składkowego. W myśl art. 6 ust. 1 pkt 7 ustawy emerytalnej, okres pobierania zasiłku macierzyńskiego jest okresem składkowym. Nadto, zgodnie z § 22 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011r., Nr 237, poz. 1412), jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Ubezpieczona, zgodnie z powołanym przepisem, przedstawiła dowód zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w postaci świadectwa pracy, a nadto zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, które potwierdzają, że w tych miesiącach, za które w karcie wynagrodzeń nie wypłacono jej wynagrodzenia, była pracownikiem ww. podmiotu i te miesiące są okresem, który należy traktować jako składkowy. Biegli sądowi prawidłowo więc te miesiące uwzględnili jako składkowe, tym samym ich obliczenia, różniące się od ostatecznych, skorygowanych obliczeń Zakładu o 1 miesiąc, Sąd zaaprobował. Co prawda wobec tych obliczeń zastrzeżenia zgłosiła również ubezpieczona, ale w ocenie Sądu nie mogły one zostać uwzględnione. Wynika z nich, że H. C. i reprezentujący ją profesjonalny pełnomocnik nie akceptują wyliczenia okresów składkowych i nieskładkowych, jakiego dokonali biegli sądowi oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Jeden z zarzutów, jaki odnośnie tej kwestii pojawił w piśmie procesowym z dnia 1 grudnia 2017 roku (k. 152 a.s.), opiera się na porównaniu długości okresów nieskładkowych, jakie przyjęto na potrzeby obliczenia renty oraz wyliczając kapitał początkowy. Ubezpieczona i jej pełnomocnik, formułując omawiany zarzut, zapominają jednak o tym, że wartość kapitału początkowego w myśl art. 173 ust. 4 ustawy emerytalnej ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (tj. na 1 stycznia 1999r.). Poza tym w art. 174 ust. 2 ustawy emerytalnej wskazano, że przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;

2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;

3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W świetle zacytowanej regulacji, która nakazuje uwzględnienie przy obliczaniu wartości kapitału początkowego okresów składkowych i nieskładkowych przebytych przed wejściem w życie ustawy, a więc do 31 grudnia 1998r., nie może dziwić, że okresy nieskładkowe, jakie ustalił organ rentowy wydając decyzje o ustaleniu wysokości kapitału początkowego, są krótsze niż te przyjęte do obliczenia renty.

W piśmie procesowym z dnia 1 grudnia 2017 roku (k. 152 a.s.) strona odwołująca się wskazała dodatkowo na argument dotyczący opłacania należnych składek do ZUS w okresie zatrudnienia H. C. w Elektrociepłowniach (...) S.A., w (...) Sp. z o.o., w (...) Sp. z o.o., w (...) Sp. z o.o. oraz w (...) Sp. z o.o. Okresy zatrudnienia ubezpieczonej u ww. pracodawców zostały jednak uwzględnione do obliczenia stażu pracy, zgodnie ze świadectwami pracy i zaświadczeniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, jakie przedstawiła ubezpieczona. Nie do końca zrozumiała jest zatem argument, o którym mowa, tym bardziej, że zarówno we wskazanym piśmie procesowym, jak i w kolejnych, strona odwołująca się formułowała swoją argumentację w sposób bardzo ogólny, co było powodem kierowania do pełnomocnika zobowiązań do sprecyzowania formułowanych zarzutów. Pełnomocnik w odpowiedzi, w piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2019r. (k. 303 a.s.), rozwijając zarzut dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych, wskazał że biegła sądowa E. Z., do której opinii były wówczas zgłaszane zastrzeżenia, nie wyjaśniła dostatecznie, dlaczego każdy z poszczególnych okresów uznaje za składkowy bądź nieskładkowy. Odnosząc się do wskazanego wymagania, Sąd wskazuje, że kategorie okresów składkowych wymienia art. 6 ustawy emerytalnej, natomiast okresy nieskładkowe wskazano w art. 7 tej samej ustawy. W przypadku ubezpieczonej okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia (art. 6 ust. 1 pkt 1), natomiast do okresów nieskładkowych zaliczono okresy, kiedy H. C. pobierała wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wypłacone jej na podstawie kodeksu pracy oraz zasiłki chorobowe (art. 7 pkt 1 a) i b)). Wszystkie wynikają z dokumentów, jakie przedstawiła ubezpieczona bądź z poświadczeń ZUS. Nigdy dokumenty te nie były kwestionowane przez ubezpieczoną. Ubezpieczona na żadnym etapie postępowania przed ZUS lub przed Sądem nie wskazywała, że jakiś dokument nie odpowiada stanowi rzeczywistości. Jak zostało wskazane, formułowała jedynie zarzuty bezpodstawne bądź ogólne. Sąd - mimo, iż w pismach ubezpieczonej nie pojawiła się wprost ta kwestia - wskazuje dodatkowo, że choć decyzja przyznająca rentę z tytułu niezdolności do pracy została wydana w dniu

30 października 2015r., po wydaniu wyroku przez Sąd, to jest ona skutkiem wniosku ubezpieczonej o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jaki został złożony w dniu 5 września 2012r. oraz wynikiem zmiany w postępowaniu sądowym odmownej decyzji ZUS z dnia 31 grudnia 2012r. To z kolei oznacza, że wydając tę decyzję, którą Sąd kontrolował - uwzględniając stan na datę wydania decyzji - można było przyjąć okresy składkowe i nieskładkowe wówczas udokumentowane przez ubezpieczoną, a więc do 31 grudnia 2011r. Kolejne dokumenty, potwierdzające dalej trwające zatrudnienie w (...) Sp. z o.o. ubezpieczona złożyła dopiero w roku 2014, wraz z wnioskiem o emeryturę, dlatego nie mogły być one przyjęte do wyliczenia renty. Zresztą, gdyby ZUS w dniu 31 grudnia 2012r. wydał decyzję przyznającą świadczenie, zamiast decyzji odmownej, uwzględniłby tylko te dokumenty, którymi wówczas dysponował i te zostały przyjęte potem przy wydawaniu decyzji z 30 października 2015r., wykonującej wyrok Sądu, oraz w przedmiotowej sprawie przez biegłych sądowych.

W dalszej kolejności, z uwagi na zarzuty strony odwołującej, Sąd analizował w prowadzonym postępowaniu wyliczoną przez ZUS podstawę wymiaru renty, która w zaskarżonej decyzji została przyjęta tak jak w decyzji z 22 maja 2012r. Biegli sądowi dokonali jej obliczenia przyjmując wynagrodzenia – przychód – świadczenia pieniężne, jakie wynikają z dokumentów, jakie przedstawiła ubezpieczona. Dotyczy to lat 1974 – 1975, 1977 – 2011, za które H. C. złożyła albo zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, albo karty wynagrodzeń. Jedynie za lata 1972 – 1973 i 1976, na podstawie art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej, przyjęte zostały obowiązujące w tych latach wynagrodzenia minimalne, gdyż ubezpieczona w odniesieniu do wymienionych lat nie przedstawiła dokumentów, które potwierdziłyby uzyskane przez nią świadczenia. W dalszej kolejności biegli sądowi dokonali wyliczenia stosunku podstawy wymiaru składek w kolejnych latach do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy oraz obliczyli wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (wvpw) w różnych wariantach. W ocenie obu biegłych, podobnie jak i organu rentowego, najkorzystniejsze dla ubezpieczonej jest wyliczenie wvpw z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Obaj biegli, dokonując wyboru, przyjęli tylko te lata, w których stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia w danym roku kalendarzowym był najwyższy. Tymi latami, o których mowa są lata 1978 – 1986, 1990 – 1991, 1994 – 1995, 1997 – 1999, 2001, 2003 – 2004 i 2007. W innych latach tenże stosunek, o którym mowa, był niższy i dlatego lata te słusznie nie zostały przyjęte do obliczenia wvpw renty. W. renty wyliczony z ww. najkorzystniejszych lat wyniósł 96,89%, co potwierdził w wydanych opiniach biegły sądowy P. B.. Natomiast biegła sądowa E. Z., mimo przyjęcia do obliczenia tych samych wartości co biegły P. B. i organ rentowy oraz wyboru tego samego wariantu, uzyskała wvpw renty wynoszący 96,90 %. Taka wartość w przypadku opinii ww. biegłej wynikała z innych zaokrągleń, które spowodowały nieznaczny, ale nieprawidłowy wzrost w stosunku do wyliczeń Zakładu i biegłego sądowego P. B..

Strona odwołująca, kwestionując uwzględniony przez biegłych sądowych i przez organ rentowy wvpw renty obliczony z 20 wybranych lat kalendarzowych, podnosiła m.in. w piśmie z dnia 30 stycznia 2019r. (k. 284 – 285 a.s.), że inny wariant byłby dla H. C. korzystniejszy. Zarazem nie zostało wskazane, o którym wariantcie wyliczenia wvpw, strona odwołująca myślała, konstruując tenże ogólny zarzut. Jednak ostatecznie w piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2019r. (k. 303 a.s.), pełnomocnik ubezpieczonej wycofał zarzuty wobec wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty oraz okresu najkorzystniejszego dla H. C.. Sąd uwzględniając ostateczne stanowisko strony odwołującej się, treść opinii biegłego sądowego P. B. i brak zastrzeżeń organu rentowego dotyczących wvpw, ustalił, że ten wskaźnik, w wariantcie najkorzystniejszym dla ubezpieczonej, a więc z wybranych 20 lat kalendarzowych, wynosi 96,89%.

Ostatecznie kwota renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, którą w zaskarżonej decyzji ustalił organ rentowy, podlegała korekcie, podobnie jak kwota do wypłaty dla ubezpieczonej. Mimo wyliczonego przez biegłego sądowego P. B. wvpw renty wynoszącego 96,89% (tak jak ustalił organ rentowy), długość okresów składkowych i nieskładkowych musiała być skorygowana na 424 miesiące i 24 miesiące, a więc inaczej niż wskazał ZUS. W wyniku tego, obliczenia ww. biegłego sądowego nieznacznie różniły się od obliczeń Zakładu. Sąd oparł się na nich, gdyż założenia, jakie stały się podstawą opinii P. B., były prawidłowe, o czym była już mowa. Poza tym tenże biegły dokonał prawidłowych obliczeń rachunkowych, w przeciwieństwie do biegłej sądowej E. Z., która dokonała nieprawidłowych zaokrągleń, skutkiem czego jej opinia zawierająca ostateczne wyliczenia kwoty renty, okazała się nieprzydatna.

Biegły sądowy P. B., dokonując prawidłowych obliczeń wskazał, że kwota renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2012 roku wyniosła 1.510,31 zł i jest wyższa o 0,60 zł od wartości świadczenia wyliczonej

przez organ rentowy, który podał kwotę 1.509,71 zł. Z kolei wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługująca ubezpieczonej poczynszy od 1 marca 2013 roku wyniosła 1.570,72 zł ($2\ 094,29\ \text{zł} * 75\%$), a od 1 marca 2014 roku – 1.595,85 zł ($2\ 127,80\ \text{zł} * 75\%$). Kwoty renty odwołującej z tytułu częściowej niezdolności do pracy w rozbiu na poszczególne miesiące powinny więc przedstawiać się następująco:

- wrzesień 2012r. – 1.510,31 zł brutto,
- październik 2012r. – 1.510,31 zł brutto,
- listopad 2012r. – 1.510,31 zł brutto,
- grudzień 2012r. – 1.510,31 zł brutto,
- styczeń 2013r. – 1.510,31 zł brutto,
- luty 2013r. – 1.510,31 zł brutto,
- marzec 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- kwiecień 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- maj 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- czerwiec 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- lipiec 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- sierpień 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- wrzesień 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- październik 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- listopad 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- grudzień 2013r. – 1.570,72 zł brutto,
- styczeń 2014r. – 1.570,72 zł brutto,
- luty 2014r. – 1.570,72 zł brutto,
- marzec 2014r. – 1.595,85 zł brutto,
- kwiecień 2014r. – 1.595,85 zł brutto,
- maj 2014r. – 1.595,85 zł brutto,
- czerwiec 2014r. – 1.595,85 zł brutto, a więc łącznie 33.655,56 zł brutto.

Z kolei wartość netto wypłacona odwołującej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wedle wyliczeń biegłego sądowego P. B., wynosiła 28.320,89 zł i jest wyższa o 11,18 zł od wartości wyliczonej przez ZUS. Obejmuje ona, poza rentą z tytułu częściowej niezdolności do pracy, również świadczenie emerytalne za listopad 2015r., których łączna kwota do wypłaty została obliczona przez organ rentowy, a potem przez biegłego sądowego, po dokonaniu potrąceń. Te potrącenia obejmowały zajęcia komornicze, ale co trzeba podkreślić, organ rentowy – mimo uwzględniania potrącenia w decyzji - faktycznie wypłacił ubezpieczonej należną jej kwotę bez tego potrącenia, na co wskazał w odpowiedzi na odwołanie (k. 4 verte), a H. C. temu nie zaprzeczyła. Ponadto z należnej ubezpieczonej kwoty świadczeń do

wypłaty należało pobrać zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych i składkę na ubezpieczenie zdrowotne. Biegły sądowy P. B. ww. należności uwzględnił, obliczając kwotę do wypłaty i uczynił to zgodnie z obowiązującymi w 2015r. przepisami. W myśl art. 85 ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 581), za osobę pobierającą emeryturę lub rentę składkę jako płatnik oblicza, pobiera z kwoty emerytury lub renty, o której mowa w art. 81 ust. 8 pkt 2 i ust. 9, i odprowadza jednostka organizacyjna Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określona w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, właściwa do wydawania decyzji w sprawach świadczeń, Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, inny właściwy organ emerytalny lub rentowy lub instytucja wypłacająca emeryturę lub rentę albo bank dokonujący wypłaty emerytury lub renty z zagranicy. W rozumieniu art. 81 ust. 8 pkt 2 w związku z art. 66 ust. 1 pkt 16 ww. ustawy, podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne dla osób pobierających emeryturę jest kwota emerytury, renty pomniejszona o kwotę spłaty nadpłaty świadczenia, z wyłączeniem dodatków, zasiłków, świadczeń pieniężnych i ryczałtu energetycznego, ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla oraz deputatu węglowego albo kwota uposażenia pobieranego w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego, kwota uposażenia pobieranego po zwolnieniu ze służby lub świadczenia pieniężnego o takim samym charakterze. Na podstawie art. 79 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. składka na ubezpieczenie zdrowotne wynosi 9% podstawy wymiaru składki, z zastrzeżeniem art. 82 i 242. Z kolei art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2012r., poz. 361) wskazuje, że organy rentowe są obowiązane jako płatnicy pobierać zaliczki miesięczne od wypłacanych bezpośrednio przez te organy emerytur i rent, świadczeń przedemerytalnych i zasiłków przedemerytalnych, nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych, zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, rent strukturalnych oraz rent socjalnych. Wynika to z tego, że jak stanowi art. 10 ust. 1 pkt 1 wymienionej ustawy, emerytura jest jednym ze źródeł przychodu, przy czym zgodnie z art. 12 ust. 7, przez emeryturę lub rentę rozumie się łączną kwotę świadczeń emerytalnych i rentowych, w tym kwoty emerytur kapitałowych wypłacanych na podstawie ustawy o emeryturach kapitałowych, wraz ze wzrostami i dodatkami, z wyłączeniem dodatków rodzinnych i pielęgnacyjnych oraz dodatków dla sierot zupełnych do rent rodzinnych. Zgodnie z art. 27b ust. 1 i 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, podatek dochodowy, obliczony zgodnie z art. 27 lub art. 30c, w pierwszej kolejności ulega obniżeniu o kwotę składki na ubezpieczenie zdrowotne, o której mowa w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych:

a) opłaconej w roku podatkowym bezpośrednio przez podatnika zgodnie z przepisami o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych,

b) pobranej w roku podatkowym przez płatnika zgodnie z przepisami o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych

- obniżenie nie dotyczy składek, których podstawę wymiaru stanowi dochód (przychód) zwolniony od podatku na podstawie ustawy oraz składek, których podstawę wymiaru stanowi dochód, od którego na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku. Kwota składki na ubezpieczenie zdrowotne, o którą zmniejsza się podatek, nie może przekroczyć 7,75% podstawy wymiaru tej składki.

Stosując ww. przepisy, biegły sądowy P. B. prawidłowo wyliczył kwotę składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki na podatek dochodowy, a co za tym idzie również prawidłowo ustalił świadczenie do wypłaty dla ubezpieczonej. Zaliczka na podatek dochodowy od osób fizycznych (18% z uwzględnieniem kwoty wolnej od podatku) wyniosła 6.365,99 zł. Jeśli chodzi zaś o składkę na ubezpieczenie zdrowotne, która stanowi 9% podstawy, to częściowo odliczana jest od podatku dochodowego, w wysokości nie wyższej niż 7,75%. W rozpatrywanym przypadku jest to kwota 2.760,88 zł (35.624,24 zł x 7,75%), która podlegała odliczeniu od kwoty 6.365,99 zł. Po jej odliczeniu podatek wyniósł 3.605,11 zł. Dodatkowo, skoro jedynie część składki na ubezpieczenie zdrowotne jest odliczana od podatku dochodowego jak wyżej, to do rozliczenia zostaje pozostała część, tj. 1,25% (9% - 7,75% = 1,25%). Ta zaś kwota jest odliczana ze świadczenia (35.624,24 zł x 1,25% = 445,30 zł). Podsumowując, z kwoty świadczenia brutto wyliczonego dla ubezpieczonej należało odliczyć: kwotę zaliczki na podatek dochodowy (po odliczeniach) – 3.605,11 zł, kwotę składki na ubezpieczenie zdrowotne odliczonej od zaliczki na podatek dochodowy do wysokości 7,75% - 2.760,88 zł oraz pozostałą kwotę 1,25% składki na ubezpieczenie zdrowotne nie odliczonej od zaliczki na podatek dochodowy

– 445,30 zł. Łącznie więc kwota podlegająca odliczeniu od świadczenia brutto wynosi 6.811,18 zł plus wspomniane wcześniej potrącenie komornicze w wysokości 492,17 zł, którego ZUS ostatecznie nie zrealizował. Po ich uwzględnieniu renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy plus emerytura za listopad 2015r. wynoszą netto 28.320,89 zł i taką też kwotę do wypłaty Sąd, zgodnie z poprawnym wyliczeniem biegłego sądowego P. B., wskazał w sentencji wyroku.

Pełnomocnik ubezpieczonej, kwestionując opinie zarówno P. B., jak i E. Z., zgłosiła w piśmie procesowym z dnia 17 grudnia 2019r. (k. 339 a.s.), wniosek o przesłuchanie ww. biegłych sądowych. Sąd na rozprawie w dniu 12 marca 2020r. (k. 359 a.s.) postanowił ww. wniosek pominąć na podstawie art. 235² § 4 i 5 k.p.c. Decyzja Sądu związana była z tym, że nie jest znany ustawie sformułowany przez profesjonalnego pełnomocnika dowód z przesłuchania biegłego sądowego. Przepisy k.p.c. przewidują jedynie dowód z opinii biegłego sądowego – pisemnej bądź ustnej. Sąd mając na uwadze tę okoliczność ocenił zatem, w oparciu o art. 235² § 4 k.p.c., że przeprowadzenie takiego dowodu, jaki wskazał pełnomocnik ubezpieczonej, jest niemożliwe i na tej podstawie tenże wniosek pominął. Jednocześnie, gdyby ocenić, że adwokat reprezentujący H. C., popełnił oczywistą omyłkę (choć Sądu tego rodzaju stanowisko nie przekonuje), a jego wniosek uznać za stanowiący w istocie żądanie przeprowadzenia ustnej uzupełniającej opinii ww. biegłych sądowych, to zdaniem Sądu zmierza on do przewlekłości postępowania. Wszystkie okoliczności istotne i sporne w sprawie zostały bowiem już wyjaśnione. Sąd przeprowadził dowód z opinii dwóch niezależnych biegłych z dziedziny rachunkowości i każdy z nich wydał dwie opinie, wobec tego – szczególnie przy braku dalszych zasadnych i konkretnych zarzutów strony odwołującej się – nie było podstaw do dalszego uzupełniania opinii. Zmierzałoby to nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, stąd wniosek również w oparciu o art. 235² § 5 k.p.c. został pominięty.

Kończąc analizę okoliczności spornych w sprawie, należy odnieść się jeszcze do sformułowanego przez ubezpieczoną, w początkowej fazie procesu, zarzutu jakoby ZUS błędnie obliczył rentę, ponieważ podstawa wymiaru ustalona w decyzji z dnia 30 listopada 2009r. wyniosła 2.498,08 zł, zaś w decyzji z dnia 30 października 2015r. renta jest niższa (k. 17 a.s.). Analizę wskazanego zarzutu wypada rozpocząć od tego, że podstawa wymiaru to tylko jeden z elementów stanowiących podstawę obliczenia świadczenia rentowego. Nie można więc dokonywać, jak uczyniła to ubezpieczona, prostego porównania podstawy wymiaru renty i wysokości wyliczonej renty, gdyż te wartości zawsze będą się różniły. Poza tym podstawa wymiaru renty, którą w opinii wskazał biegły sądowy P. B. wyniosła właśnie 2.498,08 zł, a więc tyle ile w decyzji z 30 listopada 2009r. W zakresie tej wartości nie ma zatem żadnej różnicy.

Konkludując zaprezentowane wywody, Sąd Okręgowy ocenił odwołanie H. C. za zasadne częściowo, co na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. skutkowało stosowną zmianą zaskarżonej decyzji, jak w punkcie 1 wyroku. W pozostałej zaś części odwołanie było bezzasadne i podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. Wykonać zarządzenie z dnia 7 kwietnia 2020r.